

HOTĂRÂREA nr. 19 din 16 martie 2025

privind contestația formulată împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 28D din 15 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ispas Paul la alegerile pentru Președintele României din anul 2025

EMITENT • CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 355 din 23 aprilie 2025

Data intrării în vigoare 23-04-2025

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scânteii	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Valentina Bărbățeanu	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea contestației formulate de domnul Antony Octavian Andre împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 28D din 15 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ispas Paul la alegerile pentru Președintele României din anul 2025.
2. Contestația a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.100 din 15 martie 2025 și formează obiectul Dosarului nr. 1.028F/2025. Documentele de candidatură a domnului Paul Ispas la alegerile pentru Președintele României din anul 2025 și Decizia Biroului Electoral Central nr. 28D din 15 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ispas Paul la alegerile pentru Președintele României din anul 2025 au fost transmise de Biroul Electoral Central cu Adresa nr. 344C/BEC/P.R.2025 din 15 martie 2025, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.095 din 15 martie 2025.
3. În motivarea contestației se arată că decizia de respingere contestată a fost motivată de Biroul Electoral Central prin insuficiența numărului de semnături depuse, respectiv 854 din cele 200.000 impuse de [Legea nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României.
4. Se susține că dispozițiile [art. 4 alin. \(2\)](#) și ale [art. 27 alin. \(2\) din Legea nr. 370/2004](#), care stabilesc obligativitatea depunerii a minimum 200.000 de semnături pentru înregistrarea unei candidaturi la alegerile prezidențiale, contravin prevederilor [art. 37 din Constituție](#), care garantează dreptul fundamental de a fi ales. Limitarea impusă prin textele de lege menționate reprezintă o restrângere excesivă a exercitării unui drept constituțional fundamental, încălcând principiile proporționalității și egalității de șanse în procesul electoral. Pragul impus creează un obstacol administrativ nerezonabil și discriminatoriu, favorizând candidații susținuți de partide politice mari, în detrimentul celor independenți sau cu resurse limitate.
5. De asemenea, se mai invocă în motivarea contestației lipsa verificării autenticității semnăturilor depuse de ceilalți candidați, arătându-se că, în practică, Biroul Electoral Central trebuie să verifice aceste semnături în termen de 48 de ore, ceea ce face imposibilă o analiză reală a autenticității acestora. Mai mult, nici Curtea Constituțională, nici organele judiciare nu au investigat vreodată veridicitatea acestor liste de semnături, existând o suspiciune publică rezonabilă că unele candidaturi sunt acceptate pe baza unor liste de semnături falsificate.
6. Totodată, în susținerea contestației se aduce ca argument lipsa transparenței și suspiciunea rezonabilă de fraudă în colectarea semnăturilor, precizându-se că este bine cunoscut faptul că numeroși candidați reușesc să strângă rapid și netransparent cele 200.000 de semnături, deși ulterior obțin un număr infim de voturi, ceea ce alimentează suspiciunea de fraudă electorală și afectează încrederea populației în procesul electoral și în instituția prezidențială. În acest context, cerința de 200.000 de semnături nu își mai îndeplinește scopul de filtru democratic și devine un obstacol arbitrar pentru candidații independenți și pentru cei care acționează cu bună-credință.
7. Se critică și existența unui tratament discriminatoriu față de un candidat onest și transparent, având în vedere că domnul Paul Ispas și-a desfășurat campania de strângere a semnăturilor în mod public, transparent, în stradă, făcând un efort autentic pentru a-și depune candidatura. În contrast, alți candidați, asupra listelor cărora planează serioase îndoieli, au fost acceptați fără o verificare efectivă. Această discrepantă de tratament contravine principiului egalității de șanse și afectează corectitudinea competiției electorale.
8. În concluzie, se solicită următoarele: constatarea neconstituționalității cerinței de 200.000 de semnături, prevăzută de [art. 4 alin. \(2\)](#) și [art. 27 alin. \(2\) din Legea nr. 370/2004](#), ca fiind o restrângere nejustificată și

disproporționată a dreptului de a fi ales, contravenind prevederilor constituționale referitoare la exercitarea liberă și egală a drepturilor electorale; constatarea inexistenței unui mecanism real și eficient de verificare a semnăturilor depuse de candidați, ceea ce conduce la aplicarea arbitrară a dispozițiilor legale și la favorizarea anumitor candidați în detrimentul altora; anularea Deciziei Biroului Electoral Central nr. 28D din 15 martie 2025, prin care a fost respinsă înregistrarea candidaturii domnului Paul Ispas, și dispunerea înregistrării candidaturii acestuia, având în vedere respectarea principiului bunei-credințe și transparenței în activitatea sa de strângere a semnăturilor; obligarea autorităților competente la implementarea unor mecanisme clare și transparente pentru verificarea semnăturilor depuse de candidați, astfel încât să fie eliminate suspiciunile de fraudă și să fie asigurată corectitudinea procesului electoral; admiterea contestației și dispunerea măsurilor legale necesare pentru restabilirea legalității și echității în procesul electoral.

9. Curtea Constituțională a informat public candidatul, precum și orice persoană interesată, prin afișarea contestației pe site-ul instituției, cu privire la contestația formulată împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 28D din 15 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ispas Paul la alegerile pentru Președintele României din anul 2025 și cu privire la faptul că dosarul se soluționează pe baza sesizării și a celorlalte documente depuse până în ziua termenului stabilit pentru analiza contestației.

10. În temeiul dispozițiilor [art. 52 din Legea nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale [art. 68 alin. \(1\) din Legea nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României, contestațiile se soluționează fără înștiințarea părților, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, pe baza sesizării și a celorlalte documente aflate la dosare.

11. Având cuvântul pe fondul cauzei, reprezentantul Ministerului Public, în temeiul [art. 68 alin. \(1\) din Legea nr. 370/2004](#), pune concluzii de respingere a contestației, arătând că cerința depunerii unei liste cuprinzând cel puțin 200.000 de semnături ale susținătorilor candidatului dă expresie unei minime reprezentativități pe care acesta trebuie să o dovedească încă de la înregistrarea candidaturii. În ceea ce privește susținerile referitoare la suspiciunile rezonabile de fraudă în colectarea semnăturilor, pe care le reclamă autorul contestației, precum și cele referitoare la tratamentul discriminatoriu care ar fi fost aplicat față de un candidat onest și transparent, prin comparație cu alți candidați care, deși au depus liste asupra cărora planează serioase îndoieli, au fost acceptați fără o verificare efectivă, apreciază că nu pot fi luate în considerare la acest moment.

CURTEA,

examinând contestația în raport cu prevederile [Constituției](#), ale [Legii nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale [Legii nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României, văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, precum și documentele aflate la dosar, reține următoarele:

12. Potrivit dispozițiilor [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), ale [art. 37 și 38 din Legea nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, precum și celor ale [art. 31 alin. \(1\) și \(2\) din Legea nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 12 septembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze contestația împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 28D din 15 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ispas Paul la alegerile pentru Președintele României din anul 2025.

13. Curtea a statuat că persoanele care candidează pentru funcția de Președinte al României trebuie să îndeplinească condițiile de formă și de fond prevăzute de [Constituție](#) și de [Legea nr. 370/2004](#).

14. Examinând contestația, Curtea observă că principala nemulțumire a contestatarului este generată de faptul că, prin Decizia nr. 28D din 15 martie 2025, Biroul Electoral Central a respins candidatura domnului Paul Ispas pe considerentul că nu a îndeplinit cerința depunerii, alături de alte documente, și a unei liste de susținători, al căror număr nu poate fi mai mic de 200.000 de alegători. Curtea reține că, procedând astfel, Biroul Electoral Central a aplicat dispozițiile [art. 4 alin. \(2\) din Legea nr. 370/2004](#) pentru alegerea Președintelui României. Or, cu privire la condiția depunerii unor liste de susținători, instanța de contencios constituțional a constatat deja, în jurisprudența sa, că nu este de natură să încalce dreptul de a fi ales. Numărul minim al cetățenilor cu drept de vot care să își exprime susținerea pentru depunerea candidaturii de către o anumită persoană pentru funcția de Președinte al României a variat în legislația românească, fiind inițial stabilit, prin [Legea nr. 69/1992](#) pentru alegerea Președintelui României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 16 iulie 1992, la 100.000 de cetățeni cu drept de vot, a crescut apoi la 300.000 prin [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2000](#) privind modificarea [Legii nr. 68/1992](#) pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și a [Legii nr. 69/1992](#) pentru alegerea Președintelui României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 5 iulie 2000, pentru ca în prezent să fie stabilit, prin [Legea nr. 370/2004](#), la 200.000.

15. Printr-o bogată jurisprudență, instanța de contencios constituțional a apreciat, de principiu, că această condiție este justificată, în esență, de necesitatea dovedirii de către candidat a unui anumit potențial de reprezentativitate, care să îi demonstreze credibilitatea și să permită prevenirea exercitării abuzive a dreptului de a fi ales.

16. Astfel, de exemplu, prin [Hotărârea nr. 37 din 2 octombrie 1996](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 4 octombrie 1996, analizând motivarea contestației potrivit căreia condiția legală a prezentării unor liste de semnături nu este prevăzută în [Constituție](#), astfel că dispozițiile legale care instituie această condiție ar intra în conflict cu dispozițiile constituționale referitoare la eligibilitate, Curtea a constatat că această susținere nu este întemeiată, deoarece dreptul de a fi ales și propunerea candidaturii sunt două aspecte diferite. Curtea a reținut că „o propunere de candidat nu poate privi decât pe o persoană care întrunește condițiile constituționale de eligibilitate, dar alegerile pentru funcția de Președinte al României pot avea loc numai cu respectarea procedurii electorale instituite prin [Legea nr. 69/1992](#), adoptată în temeiul [art. 72 alin. \(3\) lit. a\) din Constituție](#). De aceea, depunerea candidaturii face parte din procedura electorală, așa încât cerința ca propunerea candidaturii să fie reprezentativă, având adeziunea a cel puțin 100.000 de susținători, constituie o condiție legală ce nu vine în conflict cu dreptul constituțional al contestatorului de a fi ales“.

17. De asemenea, problematica listelor de susținători care trebuie să însoțească dosarele de candidatură a fost analizată de Curtea Constituțională și prin raportare la alte tipuri de alegeri, respectiv pentru Parlamentul European și pentru autoritățile administrației publice locale.

18. Astfel, Curtea a reținut, prin [Decizia nr. 782 din 12 mai 2009](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 15 iunie 2009, că instituirea condiției legale privind depunerea listei cu semnături reprezintă o modalitate prin care candidatul la o funcție sau demnitate publică își dovedește potențialul de reprezentativitate și arată, în același timp, preocuparea legiuitorului de a preveni exercitarea abuzivă a dreptului de a fi ales, pe de o parte, dar și de a asigura accesul efectiv la exercițiul acestui drept persoanelor eligibile comunitar care într-adevăr beneficiază de credibilitatea și susținerea electoratului, astfel încât să existe șanse reale de reprezentare a acestuia în forul legislativ european, pe de altă parte.

19. Prin [Decizia nr. 286 din 11 mai 2016](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 16 iunie 2016, paragraful 91, Curtea a statuat că, în ceea ce privește alegerile, [art. 73 alin. \(3\) lit. a\) din Constituție](#) stabilește că sistemul electoral se reglementează prin lege organică. Așadar, constituantul a lăsat în seama legiuitorului libertatea de a stabili regulile de organizare și de desfășurare a procesului electoral, modalitățile concrete de exercitare a dreptului de vot și a dreptului de a fi ales, cu respectarea condițiilor impuse de [Constituție](#).

20. Condițiile de fond și de formă pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi ales sunt prevăzute, la nivel constituțional, de [art. 16 alin. \(3\)](#), [art. 37](#) și [40](#), precum și, la nivelul legislației infraconstituționale, de norme cuprinse în aceleași legi electorale, care se subordonează condițiilor generale constituționale și le dezvoltă, totodată, după criteriul funcției publice electivă pentru care sunt organizate respectivele alegeri. În același sens sunt și dispozițiile [art. 3 din Primul Protocol](#) adițional la [Convenția](#) pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate prin raportare la prevederile [art. 20 din Constituție](#). Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dreptul la alegeri libere nu este absolut, iar statele au o marjă largă de apreciere în alegerea sistemului electoral și a condițiilor de aplicare a acestuia, fără însă a limita drepturile în discuție atât de mult încât să afecteze esența acestora și să le golească de conținut [a se vedea, mutatis mutandis, hotărârile din 2 martie 1987 și 22 mai 2012, pronunțate în cauzele Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei, paragraful 52, și, respectiv, Scoppola (nr. 3) împotriva Italiei, paragrafele 83 și 84]. Dispozițiile menționate stabilesc obligația statelor contractante de a derula alegeri libere, la intervale rezonabile, prin scrutin secret, în condiții care să asigure libera exprimare a voinței poporului, fără a impune introducerea unui sistem determinat de vot (Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei, paragraful 54). Există numeroase moduri de a organiza și de a face să funcționeze sistemele electorale, după cum se constată existența unei multitudini de diferențe între statele contractante în această materie, datorate evoluției lor istorice, diversității culturale și de gândire politică, astfel că fiecare stat va încorpora aceste elemente în propria viziune despre democrație [Hotărârea din 6 octombrie 2005, pronunțată în Cauza Hirst (nr. 2) împotriva Regatului Unit, paragraful 61]. Pentru a răspunde scopurilor [art. 3 din Primul Protocol](#) adițional la [Convenția](#) pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice sistem electoral este apreciat în funcție de evoluția politică a unui stat, iar detalii inacceptabile în cadrul unui sistem determinat pot să apară ca justificate în altul, cerința esențială rămânând aceea ca sistemul adoptat să îndeplinească, în esență, condițiile asigurării liberei exprimări a voinței poporului în alegerea corpului legislativ (Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza Mathieu-Mohin și Clerfayt împotriva Belgiei, paragraful 54). Astfel, niciuna dintre condițiile impuse, dacă este cazul, nu trebuie să împiedice libera exprimare a poporului cu privire la alegerea corpului legislativ - cu alte cuvinte, acestea trebuie să reflecte sau să nu contracareze preocuparea de a menține integritatea și eficiența unei proceduri electorale ce urmărește să determine voința poporului prin intermediul sufragiului universal (Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în Cauza Yumak și Sadak împotriva Turciei, paragraful 109). Această alegere, dictată de considerente de ordin istoric și politic care îi sunt proprii, ține, în principiu, de domeniul de competență exclusivă a statului (Hotărârea din 9 aprilie 2002, pronunțată în Cauza Podkolzina împotriva Letoniei, paragraful 34).

21. Tot astfel, Codul bunelor practici în materie electorală - Linii directoare și raport explicativ adoptate de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept în cadrul celei de-a 52-a Sesiuni plenare (Veneția, 18-19 octombrie 2002), referindu-se la nivelul reglementării în materie electorală, recomandă, la pct. 2 - Niveluri normative și stabilitatea dreptului electoral, următoarele: „66. Una din modalitățile de evitare a manipulărilor ar fi definirea în [Constituție](#) sau într-un text superior legii ordinare a elementelor celor mai sensibile (sistemul electoral propriu-zis, componența comisiilor electorale, circumscripțiile sau regulile de constituire a circumscripțiilor). O altă soluție, mai flexibilă, ar fi de a stipula în [Constituție](#) că, în cazul amendării legii electorale, vechiul sistem va rămâne aplicabil pe timpul viitoarelor alegeri - cel puțin dacă acestea au loc în anul următor - și că sistemul nou va fi aplicat începând cu scrutinele ulterioare. 67. Pentru restul, dreptul electoral ar trebui să aibă, în principiu, un rang legislativ. Normele privind implementarea, și anume cele care reglementează chestiunile de ordin tehnic și de detaliu, pot fi, totuși, prezentate sub formă de regulament.”

22. Astfel, Curtea a reținut că, indiferent dacă este vorba despre alegeri locale, parlamentare, prezidențiale sau europarlamentare, sistemul electoral național prevede, în esență, aceeași condiție: depunerea unei liste cu semnături de susținători. Deși o propunere de candidat nu poate privi, potrivit [Constituției](#), decât o persoană ce întrunește condițiile constituționale de eligibilitate, alegerile pot avea loc numai cu respectarea procedurii electorale. De aceea, depunerea candidaturii face parte din procedura electorală, așa încât cerința ca propunerea candidaturii să fie reprezentativă constituie o condiție legală ce nu vine în conflict cu dreptul constituțional de a fi ales.

23. Curtea a conchis că dispozițiile [art. 37](#), alături de cele ale [art. 16 alin. \(3\)](#) și ale [art. 40 din Constituție](#), stabilesc doar condițiile de principiu, de fond și de formă, pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi ales, iar instituirea condiției de a prezenta o listă de susținători la depunerea candidaturii este, de principiu, în acord cu normele constituționale cuprinse în [art. 2](#) - Suveranitatea, precum și cu prevederile [art. 3 din Primul Protocol](#) adițional la [Convenția](#) pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin prisma [art. 20 din Constituție](#).

24. Tot astfel, analizând dacă, prin modul în care a fost reglementată, condiția instituită de legiuitor privind lista de susținători ar limita în mod nepermis dreptul de a fi ales, Curtea a subliniat că instrumente legale adecvate reprezintă tocmai limitările inerente în cadrul reglementării unor drepturi fundamentale, pentru evitarea exercitării abuzive a acestora, printre acestea regăsindu-se și reprezentativitatea candidaturilor la funcțiile electiv. Condiționarea înregistrării candidaturilor la funcțiile electiv de prezentarea unei liste de susținători apare, din această perspectivă, ca fiind o măsură adecvată și necesară pentru dovedirea unui anumit grad de reprezentativitate în rândul electoratului, deopotrivă pentru toți competitorii electorali, și pentru descurajarea eventualelor candidaturi abuzive. Curtea a mai invocat în susținerea necesității depunerii listelor de susținători faptul că o asemenea obligație se corelează cu recomandările cuprinse în Codul bunelor practici în materie electorală - Linii directoare și raport explicativ adoptate de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept în cadrul celei de-a 52-a Sesiuni plenare (Veneția, 18-19 octombrie 2002). Liniile directoare statuează în acest sens, la art. 1.3 - Prezentarea candidaturilor, pct. i și ii, următoarele: „i. Prezentarea candidaților individuali sau a listelor de candidați poate fi condiționată de obținerea unui anumit număr de semnături; ii. Legea nu trebuie să impună colectarea semnăturilor a mai mult de un 1% din alegătorii circumscripției respective.” Această recomandare este dezvoltată în Raportul explicativ, la pct. 8, după cum urmează: „Obligația de a colecta un anumit număr de semnături pentru prezentarea unei candidaturi nu este, în principiu, incompatibilă cu principiul sufragiului universal. În practică, toate partidele politice, cu excepția unor formațiuni politice fantome, par a nu se confrunta cu nicio dificultate în colectarea numărului necesar de semnături, atunci când normele care reglementează colectarea semnăturilor nu sunt utilizate pentru a împiedica unii candidați de a se prezenta. Pentru a evita orice manipulare de acest gen, legea trebuie să stabilească un număr maxim de semnături care nu trebuie să depășească pragul de 1% din alegători.”

25. Cu privire la problema proporționalității măsurilor utilizate de legiuitor în privința limitării dreptului de alegeri libere /dreptului de a fi ales, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că un sistem ce fixează un prag relativ ridicat, de exemplu, referitor la numărul de semnături necesare pentru prezentarea unei candidaturi, sau care impune condiția ca o listă electorală să obțină un număr de voturi pe ansamblul teritoriului național pentru a putea avea reprezentare în Parlament nu a fost considerat că depășește marja de apreciere recunoscută statelor în materie (Decizia Comisiei Europene a Drepturilor Omului din 15 aprilie 1996, pronunțată în Cauza Magnago și Südtiroler Volkspartei împotriva Italiei). O astfel de soluție legislativă impune o condiție necesară, rezonabilă și legitimă pentru exercitarea dreptului de a fi ales, ce nu constituie o piedică în prezentarea candidaturilor electorale (a se vedea [Decizia Curții Constituționale nr. 286 din 11 mai 2016](#), precitată, paragraful 102), aspect valabil și în cauza de față.

26. Curtea a mai reținut că impunerea prin lege a îndeplinirii anumitor condiții pentru exercitarea unui drept constituțional nu constituie o încălcare sau o restrângere a acestuia, ci reflectarea în plan legal a condițiilor prevăzute de Legea fundamentală pentru realizarea acestui drept, neputându-se susține, astfel, incidența dispozițiilor [art. 53 din Constituție](#).

27. În sensul celor de mai sus, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii, spre exemplu, [Decizia nr. 290 din 11 mai 2016](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 1 august 2016, [Decizia nr. 763 din 28](#)

noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 1 februarie 2018, [Decizia nr. 769 din 28 noiembrie 2017](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 30 martie 2018, și [Decizia nr. 536 din 24 septembrie 2019](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 16 ianuarie 2020.

28. În consecință, aplicând mutatis mutandis considerentele reținute în jurisprudența sa menționată anterior, Curtea a constatat, prin [Decizia nr. 418 din 18 iunie 2020](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 13 iulie 2020, că, prin stabilirea condiției de a prezenta lista susținătorilor, al căror număr nu poate fi mai mic de 200.000 de alegători, la depunerea candidaturii pentru alegerea în funcția de Președinte al României, prevederile [art. 4 alin. \(2\)](#) teza întâi și ale [art. 27 alin. \(2\) lit. c\)](#) teza finală din [Legea nr. 370/2004](#) nu încalcă dispozițiile invocate din [Legea fundamentală](#).

29. În ceea ce privește susținerile formulate în prezenta contestație, referitoare la lipsa verificării de către Biroul Electoral Central a autenticității semnăturilor depuse de candidați și suspiciunea rezonabilă de fraudă în colectarea semnăturilor, Curtea reține că, prin [Hotărârea nr. 4 din 22 septembrie 2019](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 24 septembrie 2019, paragrafele 10 și 11, a avut în vedere, referitor la modul de întocmire și la conținutul listei de susținători, prevederile [art. 27 alin. \(3\) din Legea nr. 370/2004, republicată](#), cu modificările și completările ulterioare, care stabilește că „Lista susținătorilor este un act public, sub sancțiunea prevăzută de [art. 292 \(n.a. în prezent art. 326\) din Codul penal](#). Lista sau listele susținătorilor trebuie să cuprindă data alegerilor, prenumele și numele candidatului, precum și prenumele și numele, data nașterii, adresa, denumirea, seria și numărul actului de identitate și semnătura alegătorilor care susțin candidatura. În finalul listei persoana care a întocmit-o este obligată să facă o declarație pe propria răspundere prin care să ateste veridicitatea semnăturilor susținătorilor. Modelul listei susținătorilor și al declarației pe propria răspundere sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.” Potrivit anexei menționate în textul de lege citat, lista de susținători cuprinde următoarele rubrici: prenume, nume, data nașterii, adresa, act de identitate (denumire, serie, număr) și semnătura. Cât privește semnătura, legea menționează că „lista este act public și se află sub incidența [art. 292 \(n.a. în prezent art. 326\) din Codul penal](#)”. În anexă se stabilește și modelul declarației pe propria răspundere care atestă că „toate datele și semnăturile cuprinse în (...) listă (...) corespund realității”.

30. Față de dispozițiile legale citate, Curtea a constatat că modul de întocmire a listelor de susținători, care constituie un act public, este clar reglementat de legiuitor, iar elementele pe care acestea trebuie să le cuprindă permit verificarea și stabilirea identității alegătorilor care susțin candidatura. Cât privește semnătura, ca element obligatoriu al listelor de susținători, legiuitorul a stabilit în mod expres că se află sub incidența normelor din Codul penal care reglementează infracțiunea de fals în declarații. În acest sens, persoana care a întocmit lista trebuie să declare pe propria răspundere că datele cuprinse în lista de susținători corespund realității, atestând astfel veridicitatea semnăturilor susținătorilor, sub sancțiunea prevăzută de [art. 326 din Codul penal](#), potrivit căruia „Declaraarea necorespunzătoare a adevărului, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în [art. 175](#) sau unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”. Ca urmare, aprecierea eventualelor „vicii de fond și de formă” ale listelor de susținători, în sensul reținut în decizia Biroului Electoral Central contestată, trebuie realizată cu stricta respectare a cadrului legal de referință citat, respectiv prin verificarea listelor sub aspectul existenței tuturor elementelor prevăzute de lege.

31. În cauza soluționată cu „acel prilej”, Curtea a arătat, în esență, că ar fi trebuit formulată o sesizare penală în legătură cu suspiciunea care a determinat înlăturarea unui număr semnificativ de semnături, cu consecința respingerii candidaturii, întrucât răsturnarea prezumției de veridicitate a unor semnături se poate face numai prin constatarea falsului, în condițiile prevăzute de lege, de vreme ce legiuitorul a stabilit cerința semnăturii ca element al listelor de susținători sub incidența dispozițiilor din Codul penal pentru infracțiunea de fals în declarații.

32. Cu alte cuvinte, Curtea a apreciat că Biroul Electoral Central nu are competența de înlăturare a susținătorilor din listele depuse de candidați doar pe baza unor simple aprecieri ale aspectului unor semnături, care poate fi de natură să creeze o suspiciune, dar nu poate proba, per se, în absența altor verificări și elemente obiective, lipsa autenticității semnăturilor. Rezolvarea unor asemenea situații intră în sfera de incidență a legislației penale, organele de cercetare penală fiind acelea care ar avea competența de a analiza, prin mijloace specifice, autenticitatea semnăturilor și de a declanșa un proces penal pentru aflarea adevărului, stabilirea vinovăției și pedepsirea corespunzătoare a autorilor infracțiunilor de fals și uz de fals.

33. Pentru considerentele arătate mai sus, în temeiul [art. 146 lit. f\) din Constituție](#), al [art. 11 alin. \(1\) lit. B.a\)](#), al [art. 37](#) și [38 din Legea nr. 47/1992](#), precum și al [art. 31 alin. \(1\) și \(2\) din Legea nr. 370/2004](#), cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
În numele legii
HOTĂRĂȘTE:

Respinge contestația formulată de domnul Antony Octavian Andre împotriva Deciziei Biroului Electoral Central nr. 28D din 15 martie 2025 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ispas Paul la alegerile pentru Președintele României din anul 2025.

Definitivă.

Hotărârea se comunică Biroului Electoral Central și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Marian Enache

Magistrat-asistent,

Valentina Bărbățeanu
